

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ

(*Ο Ρομπέρ Ζυμελέν, 35 χρόνων, είνε ένας πλούσιος εισοδηματίας, πού έχει τή μαγιά νά κινή συλλογές παλιών επίπλων και κομμοτεργημάτων. Νομίζει ότι κανείς δεν μπορεί νά τον γελήσει στις αγορές του αυτές, ότι φρονίζει άξιας πράγματα πάμφθηρα. Τό πρωτό αυτό διάβασε στην εφημερίδα τήν άκόλουθη άγγελία.)*

«Είς τήν όδόν Φεζαντερί 285 λόγω οικογενειακών άτυχημάτων πωλούνται θαυμάσια άρχαία έπιπλα, περίφημοι τάπητες και σπάνια κομμοτεργήματα. Άπειθοντέον έντός τριών ημερών εις τήν κυρίαν ντε Γκερβίλ. Μεσίται άποκλείονται.»

Κατόπιν αυτού έτροσε ό Ζυμελέν στό σπίτι τής όδοϋ Φεζαντερί αριθ. 285. Τόν ώδήγησαν σ' ένα σαλόνι. Άκουσε πρώτα μία γυναίκα φωνή πού έμίλωνε κάτι παιδιά πού έτοιγγίλιαν και ύστερα άμέσως φάνηκε μία ώραιότατη γυναίκα ντυμένη μωσαβίνιμα. Τό σοβαρό της ντύσιμο έρχόταν σέ αντίθεση μέ τά χρυσά μαλλιά της και τά παραξένα μάτια της.)

ΖΥΜΕΛΕΝ. — 'Η κυρία ντε Γκερβίλ ;
Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (μέ άπαλή φωνή, σά γάδι). — Έγώ είμαι, κύριε.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Διάβασα στις εφημερίδες, ότι θά επιθυμούσατε νά ξεκάνετε μερικά έπιπλα.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (μελαγχολικά). — Ναί... Σκληρές περιστάσεις μέ άναγκάζουν... (Μέ έμπορικό ύφος). *Όσα είνε εδώ μέσα τά πούλιω. Άν σάς άρέσει κάτι θά σάς τό άφήσω σ' οποιαδήποτε τιμή.

ΖΥΜΕΛΕΝ, (κιντάζει τό σαλόνι πού είνε φωτισμένο πράγματα σάν κατόστημα). — Διάβολο! Έδώ βλέπω είνε γεμάτο.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Έιχα μαγιά νά κάνω συλλογή από παλιά πούγματα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Ω! *Ω! Δέν είνε δά κ' όλα παλαιά... Έπιτρέψατέ μου όμως νά σάς συστηθώ, κυρία. Είμαι ό κ. Ρομπέρ Ζυμελέν (τονίζοντας τή φράση) ό γνωστότατος έρασιτέχνης.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — *Α! χαιρώ πολύ, κύριε.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Θέλω νά πώ, ότι δέν είνε εύκολο νά μέ κάνετε νά πάρω κάτι καινούριο γιά παλιό. Λόγου χάριν αυτή ή γυνάσκα μέ τό χρυσωμένο ξύλο...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (ζωηρά). — Ναί,ναί, ώ! Ξέρω, δέν είνε παρά μίμησις.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Αύτή εδώ ή σιφονιέρα...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Κι' αυτή.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Έκείνη εκεί ή βιτοίνα Λουδοβίκου 16ου, επίσης. *Όραίε άπομυθήσεις, δέ λέω, άλλα πάντως άπομυθήσεις... (Κιντάει ένα μπαγιού). *Α! νά κάτι πολύ καλό.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Πώς φαίνεται ό λεπτός γνώστης! Μέ μία ματιά ξεχωρίζατε άμέσως τό μοναδικό πράγμα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Μοναδικό, δυστυχώς, γιατί άν είχατε άλλο ένα τέτοιο μπαγιού θά ήταν, ότι χρειαζόμουν γιά νά γαρύσω ένα καινούριο σαλόνι πού κάνω.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (μέ χαμόγελο). — Μά έχω ένα όμοιο άνοιχτός στό άπάνω πάτωμα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Δέν είνε δυνατόν!... *Α! μ' αυτό είνε εξαιρετική τύχη!

(Τόν ώδηγει στό άπάνω πάτωμα. Περνούν τρία — τέσσερα δωμάτια γεμάτα έπιπλα όπως και τό σαλόνι.)

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Τί έπιπλα, νά πάρη ή όργή! τί έπιπλα!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Και έχω άλλα τόσα στ' άλλα δύο πατώματα.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Παράξενο πράγμα! (Έξετάζει τό μπαγιού Νο. 2). *Ω! τί άπίστευτο όμοίότης! *Αρχίζει νά δυοσιπεί.)* Τάχετε άγοράσει άλήθεια, κυρία, όλα αυτά τά έπιπλα;

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (μέ άξιοπρέπεια). — Άλλά, κύριε, δέν επιτρέπω νά ύποπτεύετε... Ξεχνάτε πώς βρισκατε σπύτι μιάς γυναικάς...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (τήν διακόπτει). — Μιάς πολύ ώραιάς γυναίκας μάλιστ... είνε άλήθεια δίχη... *Η φράσις μου ήταν άκατάλληλη. *Άλλά όσο κι' αυτή την ιστορία και πρό παντός όσο γιά τό έπαγγελμά σας καλύτερα θά κάνατε άν μου τό έλέγατε άν' τήν άρχή... Θά σάς άκούγα φιλικώς... Μου είσαοτε πολύ συμπαθητική.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Μά τί φαντάζεστε, Κύριε;

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Άν δέν έδελτε νά μου τό πήτε σεις, θά ζητήσω πληροφορίες από τό φίλο μου τόν άστυνόμο Κλαπιέ. Αύτός παιζει σά δάχτυλά του όλο τό Παρίσι.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (σχηματικά). — *Ω! Κύριε, δέν θά τό κάνετε αυτό. Δέν κάνω κανένα κακό... Ναί... δέν είμαι και έντελώς έν τάξει. *Η άλήθεια είνε πώς δέν είμαι ιδιοκτήτρια εδώ.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Τό κατάλαβα! είσατε μόνον άποθηκάριος και μεσίτης...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — *Αχ! νά! *Άλλά δέ θέλω νά σχηματίσετε κακήν ιδέα γιά μένα. Άφού σάς έμπιστευθήκα αυτό τό μυστικό θέλω νά τελεώσω την έξομολόγησή μου, γιάτι αισθάνομαι... (δακρύζει), αισθάνομαι ότι έχετε καρδιά και αντίληψη γιά νά καταλιβάνετε τις δυστυχίες.

ΖΥΜΕΛΕΝ, (σχηματισμένος). — Άσφαλώς!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — *Η δική μου άτυχία ήταν φοβερή. *Α-

νήχα σέ μία πολύ μεγάλη οικογένεια, παντρεύτηκα έναν άνάτατο άξιοματικό, τό συνταγματάρχη Μασικούλ... πού έδοξάσθη στις επιχειρήσεις τής Κεντρώας Άρμιζής...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (άναζητάει στή μνήμη του). — Μασικούλ! *Μασικούλ! Μου ράινεται πώς τό έχω άκούσει αυτό τό όνομα!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — *Ω! φυσικά. Είνε τόσο γνωστό... *Υπήρθε πλουσία και εύτυχής, μά κατόπιν έχασα διά μιάς τά πάντα. *Ο συνταγματάρχης, θύμα του καθήκοντος πέθανε από πυρετούς. *Εμείνα χήρα, έρημη στόν κόσμο, χωρίς καμμιά βήθημα από πουθενά και μέ τά δύο παιδάκια μου νά τά ανατρέφω...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (πού ή συγκίνησις του όλο και μεγαλώνει). — Κακόμοιρα μικρά! Θά είνε αυτά πού άκουσα όταν ήθα.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Ναί, Κύριε. Χωρίς αυτά, δέν θά είχα τό κουράγιο νά παλέψω, άλλα πρὸς χάριν τους έπρεπε νά ζήσω, νά έργαστώ!... *Η έντιμότης μου και ή παλαιά κοινωνική μου θέσις μέ έκαναν νά άποφασίσω νά κάνω την εργασία αυτή... (Μέ πάθος). Γιά τά παιδιά μου, γιά τόν έαυτό μου, γιά τή μνήμη τοϋ ένδοξου συζύγου μου, προτιμώ καλύτερα νά βγάλω ε.σι τό ψωμί μας παρά νά βουτηχτώ μέσα στην άτιμία και τό όνειδος!

ΖΥΜΕΛΕΝ, (ταραγμένος). — *Έχετε δικιο... Εύγενική διαγωγή.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Συγχωρήσατέ με, κύριε... Δέν ξέρω γιάτι παρεσύρθη νά σάς πώ πράγματα πού ως τώρα εκ κανένα δέν είχα έμπιστευθή.

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Μήν τό μετανιώσετε!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (σκουπίζει τά μάτια της). — *Όταν έχη κανείς πολύ ύποφέρει, δέν είνε πιά κύριος τών νεύρων του και άρχει νά νοιώση κοντά του τή θερμή μιάς άληθινής συμπάθειας, όπως ή δική σας...

ΖΥΜΕΛΕΝ, (μέ ζωηρότητα). — Ναί, νά, γι' αυτό μπορείτε νά είσατε βεβία.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (Σκνίβει λίγο το κεφάλι της πρὸς τόν όμο του Ζυμελέν). — Συγχωρήσατε με... πώς ζάλιστηκα... Νά, έτσι χωρίς νά τό θέλω... *Όταν έννοιωσα νά μέ περιβάλλη κάποια τρυφερότης.

ΖΥΜΕΛΕΝ, (μέ ένθουσιασμό). — Σέ μένα θά βρήκε έναν άληθινό φίλο. Μ' άρέσει πάντα νά βοηθώ όσους άγωνίζονται έναντίον τής άδικίας τής τύχης... Και γιά μένα θά είσατε πάντα ή κυρία Μασικούλ.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Τί καλός πού είσατε!... (κάνει πώς μόλις αντιλαμβάνεται ότι άκουμάει άπάνω του). *Ω! είμαι συγχαμένη...

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Όχι, μείνατε... μείνατε λίγο!... Νά ήσυχάσετε... νά στεγνώσουν πρώτα τά ώρτια σας μάτια...

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Πώς ξερετε σέ κάθε περιστασιό τί λογια χρειαζονται!

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Ξέρω καλά τή ζωή!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Και την καρδιά τής γυναικάς!

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Την καρδιά νά! καλύτερα κι' από ένα παλιό έπιπλο! Νά έτσι!... (Μισοζαλισμένος τή φίλαει στό στόμα). Είσατε γλυκύτατη!

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ, (σχηματικά άγανακτισμένη). —

*Ω! Κύριε... Κύριε; Σεις;... Νά έπωφεληθήτε έτσι έπειδή είμαι άδύνατη, άσπλη, άνυπεράσπιστη!... Και μάλιστα έπειτα άν' ότι σάς είπα!

ΖΥΜΕΛΕΝ, (χαμένος). — Ναί, ήταν άνήθικο! ήταν κακόηθες... Δέν ξέρω πώς τό έκανα.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Δυό βήματα άν' τά παιδιά μου!...

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Είχα χάσει τό κεφάλι μου, συγγνώμη! Σας παρακαλώ!... Άκούσατε, νά!, στείλετέ μου αυτά τά δύο μπαγιού... σ' οποιαδήποτε τιμή.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — *Υστερα από ό,τι συνέβη θά νομίζατε ότι...

ΖΥΜΕΛΕΝ. — *Όχι, όχι, σάς παρακαλώ!... Φταίω εγώ άν ό πόνος σας κ' ή όμορφιά σας μέ έτράξαν τόσο; Σας ύπόσχομαι όμως ότι αυτό δέν θά ξαναγίνη ποτε.

Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — *Έχω τό λόγο σας;

ΖΥΜΕΛΕΝ. — Ναί! (Σχηματικά). Στείλετε μου κι' αυτές τις δυό καρτέλες, τόν καθρέφτη και τή σιφονιέρα... Μου χρειαζονται όλα αυτά. Και τό γραφείο επίσης. *Άλλά θά ξανάρθω αύριο γιά τό γραφείο, άν τό επιτρέπετε... Θά φέρω καινούδια στή μικρά σας...

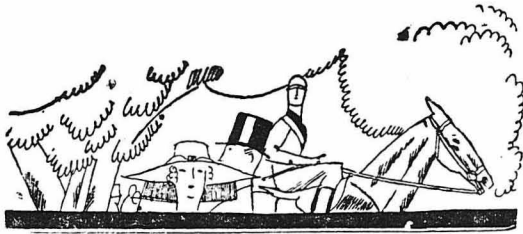
Κα ΝΤΕ ΓΚΕΡΒΙΑ. — Δέχομαι, πρὸς χάριν τών μικρών...

(Σέ δυό μήνες ό άστυνομικός κύριος Κλαπιέ, ό φίλος του Ζυμελέν, περνώντας μία μέρα από τό σπίτι του Ζυμελέν μπαίνει νά τόν χαιρετήσει. *Έχουν καιρό νά ιδωθούν. *Ένώ κουβεντιάζουν, ό Κλαπιέ κιντάζει μέ έκπληξη γήρω του).

ΚΛΑΠΙΕ. — Μωρέ τί είνε τούτα εδώ μέσα! *Εσού ένας «είδημον» πού δέν έμάζεψε παρά ώρτια πράγματα, πώς τόπαθε και φορτώθηκε δλες αυτές τις άθήδες;

ΖΥΜΕΛΕΝ, (μέ έκσταση). *Α! αγαπητέ μου... *Ολόκληρο μυθιστόρημα! Φαντάσου πώς ή τύχη τόφερε νά γνωρίσω μία ύπεροχη

ΑΙΓΑ ΑΠ' ΟΛΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

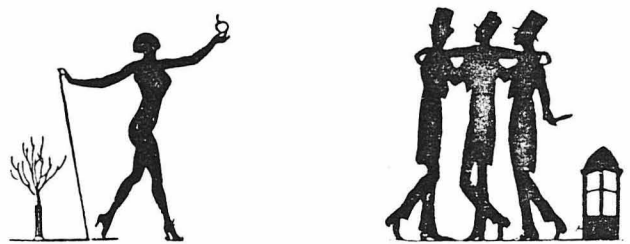
Κάποιος γάλλος σοφός πήγε τελευταίως στὰς 'Ινδίας γιά νά πεισθή μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια γιά τὰ θαύματα πού κάνουν οἱ φακίροι. Προσκάλεσε ἀμέσως στή σπηγή του ἕνα φακίρη καί τόν παρακάλεσε νά κἀνη μπροστά του, ἀντί ἀδροτάτης ἀμοιβῆς, κανένα πείραμα. Ὁ φακίρης ἔφυγε καί ξαναγύρισε σέ λίγο φέροντας μαζί του μιά γλάστρα μ' ἕνα μικρό λουλουδί, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα μόλις φαινόταντε πάνω ἀπ' τὸ χῶμα. Ἐβαλε τότε τή γλάστρα ἀνάμεσα σέ δύο καρέκλες καί ὕστερα ἄπλωσε ἀπό πάνω της ἕνα μακρὸ σεντόνι. Καί ἀπαθέστατος, ἀνέβηκε καί στάθηκε ὄρθως πάνω στό σεντόνι !... Ὁ γάλλος σοφός, τόν παρακολουθοῦσε μὲ κατάπληξη, καί δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Ὡστόσο ὁ φακίρης ἐξακολουθοῦσε νά στέκεται ἀκίνητος πάνω στό σεντόνι, ὅμοιος μὲ μπρούντζινο ἀγάλμα. Ἡ ὦρα περνοῦσε καί ὁ ἰδρῶς ἄρχισε νά στάζει ἀπ' τὸ μέτωπο καί τοὺς ὤμους τοῦ ἰνδοῦ θαυματοποιοῦ. Ἄξαφνα τὰ χεῖλιά του ψιθύρισαν κάτι, καί ἀμέσως ξαναπήρε τὴν προτέραν του ἀκίνησιαν. Τέλος ὕστερ ἀπὸ δύο ὥρες, κατέβηκε κάτω τράβηξε τὸ σεντόνι καί ὁ γάλλος εἶδε τότε μπροστά του ἕνα δεντράκι, ὕψους 1 μέτρον περίπου, μὲ κλάδους γεμάτους φύλλα !...

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Ἡ Κίνα μπορεῖ δικαίως νά καυχᾶται, ὅτι στὸν τόπο της βγαίνει ἡ ἀρχαιότερα ἐφημερίδα τοῦ κόσμου. Ὀνομάζεται <Ἐφημερίδα τῶν Οὐρανίων>. Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς της ἐξεδόθη τὸ 911 μ. Χ. Μέχρι τοῦ 1361 ἐξεδίδετο ἀτάκτως. Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἄρχισε νά βγαίνει ἐβδομαδιαία καί ἀπὸ τοῦ 1804 βγαίνει καθημερινή σὲ τρεῖς ἐκδόσεις. Ἡ πρῶτὴ ἐκδοσις, σὲ κίτρινο χαρτί, εἶνε-γιά τοὺς ἔμπορους, ἡ μεσημβρινή, σὲ ἄσπρο χαρτί, περιεχεῖ τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα τοῦ Κράτους, τὰς διαφόρους κοινοποιήσεις καί εἰδήσεις, ἡ δὲ ἑσπερινή, σὲ κόκκινο χαρτί, περιλαμβάνει τὰ πολιτικὰ καί κύρια ἄρθρα, τὰς ἐπιστημονικὰς διατριβὰς, μυθιστορήματα, αἰνίγματα, γρίφους καί ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις, γιά τίς ὁποῖες τρελλοῦνται οἱ Κινέζοι.

Τὴ διεύθυνση τῆς κολοσσιαίας αὐτῆς ἐφημερίδος, τῆς ὁποίας ἐκάστη ἐκδοσις κυκλοφορεῖ σὲ εἴκοσι καί ἄνω σελίδας δωδεκασθῆλων, μεγάλου σχήματος, τὴν ἔχουν ἔξη μέλη τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Γιά νά γίνῃς δὲ ἔστω καί ἀπλὸς ρεπόρτερ αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος, πρέπει ν'ἔχῃς γνώσεις τίς ὁποῖες δὲν ἔχουν ο' εὐρωπαϊκὰ κράτη οὔτε καθήγηται πανεπιστημίων ! Κάθε δὲ ἐκδοσις κυκλοφορεῖ σὲ 400,000 φύλλα !

.....
γυναίκα, τὴν Κα ντὲ Γκερβίλ.
ΚΛΑΠΠΕ, (ἔξφωνεῖ) :- Τί ; Αὐτὴ πού πουλάει ἐπιπλα στὴν ὁδὸ Φεζαντερί ;
ΖΥΜΕΛΕΝ. - Πῶς ; Τὴν ἔξερες ;
ΚΛΑΠΠΕ. - Διάβολε ! Εἶνε μιά ἀπὸ τίς καλύτερες... πελάτισσές μας πού παρακολουθεῖται αὐστηρῶς.
ΖΥΜΕΛΕΝ. - Τί λές ; Μιά γυναίκα τόσο ἐντιμὴ ; Ἡ χήρα τοῦ Συναγματάρχου Μασικούλ.
ΚΛΑΠΠΕ. - Ἐλα δά ! Ἡ πρῶνὴ φιλενάδα ἐνὸς δεκαετίως πού κατεδίσταθη ἐκεί κλοπῇ στὸ Ἀλγέρι ! Ὅσο γι' αὐτή...
ΖΥΜΕΛΕΝ. - Ἄ ! μὴν τὴν προσβάλλῃς ! Εἶσαι ἀσφαλῶς κακῶς πληροφορημένος. Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ποτὲ πὸς μιά μητέρα τόσο στοργικὴ...
ΚΛΑΠΠΕ. - Μητέρα ; Μὰ τὰ παιδιὰ πού εἶδες εἶνε δικὰ της, ὅσο καί τὰ ἐπιπλα. Τὰ νοικιάζει πέντε φράγκα τὴν ἡμέρα ἀπὸ μιά γειτόνισσα πού τῆς τὰ πᾶει κάθε πρωὶ. Εἶνε βλέψεις ἡ μόστρα τοῦ καταστήματος. (Κυττάζει τὸν Ζυμελέν μὴ τὸν ἀκούει παραγμένος). Μήπως κατὰ τύχην ἡ κυρία αὐτὴ ἔγινε φιλενάδα σου ;
ΖΥΜΕΛΕΝ. - Ἐ ! λοιπὸν μάλιστα, ἔγινε ὕστερα ἀπὸ λυσσάδη ἀντίστασιν... καί δὲν θὰ πιστέψω ποτὲ, ὅτι ἡ καυμένη αὐτὴ φιλενάδα μου πού ἔχει δεῖξει τόση ἀφιλοκέρδεια !... Σκέψου, ὅτι ποτὲ δὲν μὴ ἐξήτησε οὔτε μιά δεκάρα.
ΚΛΑΠΠΕ. - Μόνον πού σου ἐφούρηνισε γιά ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα τὰ θανμάσια αὐτὰ ἐπιπλα.
ΖΥΜΕΛΕΝ, (μὲ ἀπάθεια). - Ἐκατὸν δεκαπέντε...
ΚΛΑΠΠΕ. - Ἐκατὸ χιλιάδες καθαρὸ κέρδος, ὡς τὴν ὦρα Καί... ἔχει ὁ Θεός... ἀφοῦ κατάρθρωσε νὰ σοῦ φορτώσῃ τὴν πιὸ ψευτικὴν <ὀκαζιόν> τοῦ μαγαζιοῦ της.
ΖΥΜΕΛΕΝ. - Ποιὰν <ὀκαζιόν ;>
ΚΛΑΠΠΕ. - Τὸν ἑαυτὸ της ! Κ' ἔδω φίλε μου, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὰ ἐπιπλα : Σοῦ πέρασε δηλαδὴ τὸ παλῆ γιὰ καινούριο !... **Μισέλ Προβὲν**

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Μὴν ἔχετε καμμιάν ἐμπιστοσύνην σὲ γυναίκα πού δὲν ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ. Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε ποτὲ καλὴ καί πιστὴ σύζυγος. ***
Τὸ πνεῦμα τῶν περισσοτέρων γυναικῶν, χρησιμεύει πιὸ πολὺ γιά νά ὑποστηρίξῃ τὴν τρέλλα τῶν παρὰ τὴν λογικὴν τῶν. ***
'Ἡ γυναίκα εἶνε... ζῶον διακοσμητικόν ! ***
'Ὁ ἄντρας εἶνε πιὸ πιστὸς στὴν φιλίαν παρὰ στὸν ἔρωτα, ἡ γυναίκα εἶνε πιὸ πιστὴ στὸν ἔρωτα παρὰ στὴ φιλία. ***
'Υπάρχουν γυναῖκες πού εἶνε καλὲς μόνο ἐνὸς ὧρου εἶνε ὥρατες καί νέες, μὰ ὅταν ἀρχίζουν νά γηράσκουν γίνονται στριγγλές. ***
'Ἐκεῖνο πού δὲν μποροῦν νά συχωρέσουν σὲ μιά ὥραία γυναίκα ἡ ἀσχημεία εἶνε ἡ ὁμορφιά της. Μπορεῖ νά λένε πὸς τὴν μισοῦν γιὰτὶ δὲν εἶνε ὅσο πρέπει ἐνάρετη, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὸς τὴν ἀποστρέφονται γιὰτὶ δὲν εἶνε ὅσο θέλουν... ἀσχημὴ ! ***
Οἱ ἄνδρες συνήθως ἀγαποῦν μὲ τίς αἰσθήσεις τους, ἀλλ' ἡ γυναίκα ἀγαπᾷ πάντα μὲ τὴν καρδιά της. ***
'Ὁ ἔρως ἀνυψώνει καί τὴν πιὸ ξεπεσμένην γυναίκα, *

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ
ΑΣΤΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ
(Αἱ δύο κατωτέρω εἰδήσεις ἐδημοσιεύθησαν τελευταίως, ἡ μιά παρακάτω ἀπὸ τὴν ἄλλη, σὲ μιά Γαλλικὴν ἐποχιακὴν ἐφημερίδα).
Γ ἄ μ ο ι :
Δύο καληόπαιδα, ὀνομαζόμενα Ἀλβέρτος Γ... καί Παῦλος Σ... διεσκέδαζαν χθὲς στὴν Μεγάλην Λεωφόρον βασιανίζοντα τὸν σκύλο τοῦ κυρίου Ν... Ζ... τοῦ γωστοῦ καί τὸσον ἐκτιμωμένον ἀπὸ ὅλους ἀρχιτέκτονος. Στὴν οὐρὰ τοῦ σκύλου εἶχαν δέσει μιά κατασρόλα, καί εἶχαν χάσει δύο σπαράγγια στ' αὐτὰ του.
Πολλοὶ φίλοι προσήλθον διὰ νά ὑποβάλλουν τὰ συγχαρητήριά των, καί τὰς καλλιτέρας τῶν εὐχὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐνώωνμεν καί ἡμεῖς μὲ σεβασμὸν καί ἀπειρον ἐκτίμησιν τὰς ἰδικὰς μας.

Σύλληψις ἀλητῶν
Χθὲς ἐτελέσθησαν ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπεῖα οἱ γάμοι τοῦ κυρίου Ἰωσήφ Χ... τοῦ ἀξιοτίμου ἐργοστασιαρχοῦ αὐτοκινήτων μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Μ...
Αὐτοὶ οἱ δύο ἀλήται ὠδηγήθησαν ἀπὸ ἕνα χοροφύλακα εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅπου ἐξεδόθη ἐντάλιμα συλλήψεως ἐναντίον των.

Σημ. («Μπουκέτο»): Ὅπως θὰ καταλαβαίετε ἡ διὸ εἰδήσεις μεπερδεύθησαν στὸ τυπογραφεῖο καί... θαλασσοῦθησαν !...

ΚΥΝΗΓΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
Η ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΒΡΝΙ
'Ὁ περιφημὸς ζωγράφος Γκαβρνί, ἦταν ἀξιοθρήνητος κυνηγός. Μιά μέρα, βαρυσθημένος ἀπὸ τὰ πειράγματα τῶν φίλων του ἀπεράσισε νά τοὺς κἀνη μιά ἐκπληξή : Νά σκοτώσῃ ἕνα λαγὸ ! Ἐπῆγε λοιπὸν... καί ἀγόρασε ἕναν ἔζωντανὸ λαγόν, τὸν ὁποῖο ἔφερε καί ἔδωσε σ' ἕνα δέντρο τοῦ κήπου του. Ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἰδέα του, ἔπῃρε τὸ τουφεκί του, στάθηκε διὸ βήματα μακρὰ ἀπὸ τὸ λαγόν, ἐσκόπευσε καί ἐπυροβόλησε. Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξὴ ὁμως, ὁ λαγὸς ἀντὶ νά πέσῃ νεκρός... ἄρχισε νά τρέχῃ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Τί εἶχε συμβεῖ λοιπὸν ; Ἀπλούστατα : Ἡ σφαῖρα τοῦ Γκαβρνί ἀντὶ νά βρῇ τὸν λαγόν βρήκε τὸ... σκονοῖ πού τὸν κρατοῦσε δεμένο στὸ δέντρο, τὸ ὁποῖον καί ἔκοψε !...